

PÉTER HÚSVÉTRA VÁR

Túrmezei Erzsébet

Várlak, várlak. Mesterem, várlak.
Mikor jelensz meg énnekem?
Nem úgy, mint Magdaléna várt,
nem bolyongok temetőkerteken,
és nem keresem halott testedet.
Mint élő, örök Mesteremet várlak,
mert húsvét van, öröm zeng a világon
... és rám esteledett.

Tanítvány voltam, s megtagadtalak.
Tanítvány voltam. Láttam a csodád,
és hallgattam életadó szavad.
Szerettelek.
Kész volt a szívem, kész volt, én tudom,
mind a halálig elmenni veled.
Olyan erősnek éreztem magam.
S mindennek vége lett.

Menjünk halászni. Halász voltam én.
Legyek megint. Hiszen Simon vagyok.
Csak csupa seb az életem.
Majd csak eltengetem.
A bánatom
majd csak elaltatom.
A Genezáret gúnnyal néz felém.
Halát nem adja hálóm terhinek.
Rossz apostolnak, rossz vagyok halásznak,
jaj, nem vagyok jó semminek.

Mesterem, jöjj és jelenj meg a parton,
mondd meg, hova vessem a hálóm,
mondd, amit elvesztettem, hol találom.
Jöjj, kérdezd újra, hogy szeretlek-e!
Háromszor kérded és háromszor vallom.
Más a szavam és más az életem,
más az élet és más az akarat.
Tudsz mindent. Tudod: megtagadtalak,
mégis szeretlek.

Az élet és az akarat között,
Uram, teremts igaz harmóniát!
Sebzett, beteg tanítványéletem
égi erőért Utánad kiált.
Legelesettebb és legárvább lettem.
Végső reményem, hogy irgalmas arcod
húsvéti fényben felragyog felettem!

Forrás: www.keresztenydalok.hu